

Като се съмнало, царътъ повикалъ Келчо и го попиталъ:

— Е, Келчо, уварди ли дъщеря ми?

— Увардихъ я, царю честити, казалъ Келчо и разправилъ на царя цѣлата история: за рѣката, за желѣзната гора и за тайнствения царски палатъ. Скрилъ само за кавгата на дяволитѣ, за феса, за тоягата и за чизмитѣ.

Като свършилъ разказа си Келчо, извадилъ парчето, което отрѣзалъ отъ роклята на царската дъщеря и казалъ:

— Ето това парче отрѣзахъ отъ роклята ти, като тръгна.

Прѣмѣрили парчето и видѣли, че наистина то пада тъкмо съ прорѣзаната дупка на роклята.

Послѣ Келчо се обърналъ къмъ царската дъщеря и казалъ:

— Не изгуби ли се твоята сребърна лъжица отъ трапезата? Не изгуби ли се златната ябълка, съ която играехте?...

— Да! — казала царската дъщеря, която не могла повече да крие.

Келчо извадилъ отъ джоба си ябълката и лъжицата и казалъ:

— Не сж ли тия?

— Да, тѣ сж, казала царската дъщеря, като ги видѣла.

И така Келчо улови слѣдитѣ на царската дъщеря и царътъ даде нему половината отъ царството си, а царската дъщеря, заради неговата хитростъ и безстрашие, го зема за мжжъ.

Стана голѣма царска свадба.

Поканенъ бѣхъ и азъ. Ядохъ и пихъ и всичко, що чухъ и видохъ, разказахъ вамъ.